

Arrest

nr. 116 613 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 20 december 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 105 090 van 14 juni 2013 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 26 augustus 2013 dient verzoeker voor een tweede keer een asielaanvraag in. Op 18 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering

van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"S., M.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 26/08/2013

Overdracht CGVS: 16/09/2013

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit het dorp Gurdjaani, gelegen in de regio Kacheti in Georgië. U hebt uw land van herkomst verlaten op 9 september 2010. Na asielaanvragen in Litouwen, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland en een kort verblijf in Wit-Rusland, arriveerde u in België op 19 december 2011. U vroeg een dag later asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 20 december 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U verliet het land niet en vroeg opnieuw asiel aan op 27 augustus 2013. Op 13 september 2013 werden aan u een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39 bis) betekend. U werd overgebracht naar het terugkeercentrum 127bis.

U verklaart nog steeds niet terug te kunnen keren naar Georgië omdat uw leven er in gevaar is. Meer bepaald vreest u B. Q. en zijn collega's in de regering. Agenten in burger vallen uw familieleden in Georgië lastig en stellen er vragen over u. B. Q. beschuldigt u ervan een raam van zijn wagen te hebben gebroken en wil daarom dat u gearresteerd wordt. In het kader van uw eerste asiel procedure stelde u dat er strafzaak tegen u hangende was, waarbij u vier tot zeven jaar cel riskeerde. Uw advocaat had tot op dat ogenblik niet kunnen achterhalen wat de achterliggende oorzaak was hiervan, al opperde u (onder andere) de mogelijkheid dat u gevisieerd werd omdat u geweigerd had een wijngaard te verkopen aan B. M..

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een brief van uw advocaat in België (d.d.12/08/2013), een brief van uw advocaat in Georgië (d.d.26/08/2013) en twee handgeschreven bijlagen bij een e-mail van uw zus (d.d.09/09/2013), geschreven door uw zus, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige asielaanvraag, alsook uit de brief van uw advocaat in België d.d.26/08/2013 die u in dit kader hebt neergelegd, blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op elementen die u reeds naar aanleiding van uw vorige, asielaanvraag uiteengezet hebt. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten op 20 december 2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw asielverklaringen werden ongeloofwaardig geacht omdat er werd vastgesteld dat u, aangaande de vermeende strafzaak tegen u, niet kon zeggen wat de oorzaak hiervan was; omdat bedrieglijke verklaringen had afgelegd in het kader van uw eerdere asielaanvragen in derde landen; er tegenstrijdigheden en incoherenties in uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties werden vastgesteld; en u de machtspositie van B. M. niet aannemelijk kon maken omdat u, volgens uw eigen verklaringen, door de rechtbanken in het gelijk was gesteld in een geschil aangaande een wijngaard. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 14 juni 2013. U ging hertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw huidige asielprocedure, aangaande uw vrees voor vervolging door B. O., dient vooreerst te vastgesteld dat deze betrekking hebben op de verklaringen die u aflegde in het kader van uw vorige asielprocedure. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u B. O. en zijn collega's te vrezen. Deze zou u er van beschuldigen een raam van zijn auto te hebben gebroken en zou daarom willen dat u gearresteerd wordt. (DVZ 2e AA, rubriek 17) In het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u reeds melding van problemen met ene B. M.. Een conflict met deze persoon zou mogelijk de oorzaak zijn geweest van de strafzaak die tegen u zou lopen. Gezien het geheel van uw verklaringen in het kader van uw huidige asielprocedure, en de inhoud van de brief van uw advocaat - meer bepaald de stelling dat de situatie in Georgië nog niet verbeterd is; dat uw "beulen" nog steeds naar u op zoek zijn en u nog steeds willen arresteren - , kan besloten worden dat het hier dezelfde persoon betreft. De verdere inhoud van de brief van uw advocaat wijst er tevens op dat u uw huidige asielaanvraag baseert op uw eerdere asielverklaringen. Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft de door u neergelegde e-mailbijlages, geschreven door uw zus - waarin zij verklaart dat zij op 22 augustus 2013 werd opgepakt en ruw behandeld werd door onbekenden die wilden weten waar u was; en op 30 augustus 2013 B. M. naar haar huis kwam op zoek naar u, waarbij hij u beschuldigd zou hebben van het breken van een raam van zijn auto - dient opgemerkt te worden dat het hier louter verklaringen van een persoon betreft met wie u een familiale band hebt. Dergelijke stukken hebben slechts zeer een geringe bewijswaarde en kunnen, in het licht van de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste asielaanvraag, dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft de fax van uw advocaat in Georgië, waarin zij stelt dat het voor u onmogelijk is om terug te keren naar Georgië omdat de politie u nog steeds zoekt bij uw ouders en zij u nog steeds willen opsluiten; en dat zij u geen bescherming zal kunnen bieden; dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hier slechts een faxkopie betreft, zodat de authenticiteit van de brief en de inhoud niet gecontroleerd kan worden. Van een dergelijke kopie is de bewijswaarde dan ook beperkt. Verder kan er geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aan deze fax aangezien deze uitgaat van een partij die ervoor wordt betaald uw belangen te behartigen. Bovendien maakt de advocaat geen enkele melding van de reden waarom de politie naar u op zoek is, noch waarom het onmogelijk zou zijn om u bescherming te bieden. Bijgevolg is de bewijskracht van dit stuk zeer beperkt en maakt het de kans geenszins aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uw advocaat in België ten slotte, stelt in haar brief d.d.26/08/2013 dat uw advocaat in Georgië u heeft laten weten dat "de situatie" nog altijd niet verbeterd is en uw "beulen" u nog steeds willen arresteren op valse gronden; dat uw advocaat in Georgië informatie zou overmaken met betrekking tot de stappen die uw moeder zou hebben ondernomen; dat u uw land van herkomst verlaten had omwille van ernstige vervolging door de ordediensten die u valselyk beschuldigd hebben; dat u een advocaat ingehuurd heeft om alle nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten; dat als gevolg hiervan de vervolging van uw moeder heropgeleefd is; en dat zij nu ook verplicht is procedures op te starten ter bescherming van "collaterale" slachtoffers. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw advocaat deze beweringen niet op objectieve wijze staakt. De enige schriftelijke informatie afkomstig van uw advocaat in Georgië werd eerder reeds besproken en staakt op geenszins de verregaande beweringen van uw advocaat in België. Bovendien legt u geen begin van bewijs voor van de door uw advocaat in Georgië ondernomen stappen om bescherming te bekomen van de Georgische autoriteiten. Indien dergelijke stappen werkelijk ondernomen werden, mag verwacht worden dat hiervan schriftelijk bewijs geleverd kan worden. En ook hier dient te worden opgemerkt dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan deze brief van uw advocaat aangezien deze uitgaat van een partij die ervoor wordt betaald uw belangen te behartigen. Bijgevolg kan ook dit document niet beschouwd worden als element dat de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Gelet op voorgaande, dient te worden besloten dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Op 2 oktober 2013 dient verzoeker voor een derde keer een asielaanvraag in. Op 9 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 111 793 van 11 oktober 2013 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwerpt.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt in punt V. van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te herzien of te hervormen. Er dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Dit houdt in dat de Raad, in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om de bestreden beslissing te herzien of te hervormen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerst Tak: Schending van het principe van Behoorlijke Bestuur

In wat, het Commissariaat Generaal besluit om niet het nieuwe asielverzoek in overweging te nemen dat zonder een hoorzitting van de aanvrager wordt ingediend, uit te voeren.

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur aan de instantie oplegt om perfect over de situatie ingelicht te worden alvorens zo'n beslissing te nemen.

In het nieuwe systeem van veelvoudig asielverzoek, voert de asielaanvrager zijn aanvraag aan het DVZ in.

Deze beperkt zich ertoe om de aanvraag te ontvangen, en om nota van de verklaringen te nemen.

Hier kunnen we vaststellen dat die verklaringen op 3 pagina's ingeschreven werden, waarvan twee derde aan administratieve elementen werden gewijd ...

De bevoegdheid om of niet- in overweging zo'n vraag te nemen berust nu op CGVS, na overdracht van het dossier door het DVZ.

CGVS baseert zich op het aldus overgebrachte administratieve dossier, en op het dossier van het vorige asielverzoek.

Op geen enkel moment wordt de asielzoeker door CGVS geroept om verklaringen over de overgebrachte elementen te geven.

Hoogstens kon hij zich voor DVZ uiten op de verschillende elementen. Deze verklaringen op een half pagina worden ingeschreven

Men zal zich eveneens eraan herinneren dat bij een eerste aanvraag, de eerste verklaringen van de asielzoeker eveneens worden vastgelegd en overgebracht naar CGRA, maar deze vormen de hoofdverklaringen niet waar op de uiteindelijke beslissing van de bestuursautoriteit berusten.

Desmeer hadden verschillende informatie bij de hoorzitting van de eiser meegedeeld kunnen worden.

Bijvoorbeeld, wijst CGRA erop dat het telefax dat door de Georgische advocaat wordt verzonden, niet naar de redenen van onderzoek van de politie, of de mogelijke beschermingsafwezigheid van de Georgische overheid verwijst.

Een hoorzitting van de eiser zou hem toegelaten hebben om de ontbrekende informatie aan te brengen aan CGVS.

Aldus ontzegt CGRA zich, door geen voorafgaande hoorzitting van de belanghebbende uit te voeren, belangrijke verklaringen.

Zo schendt hij het principe van het goede bestuur.

Tweede tak: Schending van Artikel 57/6/2 van het wet 15.12.1980

In wat, CGVS is van mening dat de elementen neergezet door de eiser niet zijn van aard de waarschijnlijkheid te verhogen om zich het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming te zien erkennen

Terwijl, documenten verhogen de waarschijnlijkheid, voor de eiser, om zich het statuut van vluchteling te zien erkennen.

De vraag heeft betrekking op de interpretatie van het begrip "elementen die de kans verhogen om zich vluchteling te zien erkennen".

De wet stelt twee voorwaarden waarop het element moet antwoorden: de nieuwheid, en de kans om de erkenning van een statuut te verhogen.

De nieuwheid moet interpreteren als een element dat nog niet tijdens de eerste procedure van asielverlening werd gekend.

In casu kan men vaststellen dat deze elementen nieuw zijn, want zij later aan het einde van de eerste vraag zijn (post van augustus 2013).

De eerste voorwaarde is dus voldaan.

De tweede voorwaarde moet zich in de richting interpreteren waar het gebrachte element een aangevoerd element moet bewijzen of de actualiteit van de vrees.

In casu, kunnen wij vaststellen dat die voorwaarde is ook voldaan want de elementen die werden gedeponeerd, toont dat de Verzoekster een risico loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

Bijgevolg wordt de twee voorwaarden van de artikel 57/6/2 voldaan wordt.

Meer heeft het CGVS de termijn van het wet niet respecteert.

Immers geeft het wet een termijn van twee dagen om een beslissing te nemen als de asielaanvrager gevangene is.

Hier kunnen wij vaststellen dat het dossier werd overgemaakt op de 13 september per drager.

Laten we niet vergeten dat DVZ en CGVS in dezelf gebouw staan ...

In deze omstandigheden kunnen we overwegen dat het dossier werd op de 13 september overgemaakt.

Echter werd de beslissing van het CGVS op de 19 september genomen, en aangetekend op de 20 september aan de verzoekster.

Het CGVS heeft dus de termijn van twee dagen niet gerespecteerd.

Bijgevolg, voor alle die redenen heeft het CGVS het artikel 57/6/2 van de wet 15.12.1990 geschonden.

Deerde tak: Schending van artikel 13 EVRM

In wat, de beslissing van weigering tot inoverwegingname kan slechts het onderwerp van een beroep in nietigverklaring zijn.

Terwijl, Artikel 13 EVRM legt op dat een daadwerkelijk rechtsmiddel open voor de asielzoekers is.

Echter heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft overweegt dat een beroep werkelijk moet zijn.

Immers heeft het Hof gezegd dat:

"Toutefois, si les Etats jouissent d'une certaine marge d 'appréciation quant à la manière de se conformer aux obligations que leur impose l'article 13 de la Convention, celle-ci ne saurait permettre, comme cela a été le cas dans la présente espèce, de dénier au requérant la possibilité de disposer en pratique des garanties procédurales minimales adéquates visant à le protéger contre une décision d'éloignement arbitraire. » (Arrest DE SOUZA RIBEIRO c. France van 13 december 2012 - wij onderlijnen).

Op het licht van dit arrest kunnen we vaststellen dat een beroep in nietigverklaring geen daadwerkelijk rechtsmiddel open is.

Eerst, kunnen we vaststellen dat een dergelijk verzoekschrift geen opschortend per se is, en dat het de verzoekster beschermt niet tegen een geforceerd terugkeer naar zijn land: het moet door het Raad geoordeeld wordt.

Tweede kan het Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ten gronde de beslissing analyseren, maar alleen ten aanzien van de wettelijkheid ervan.

Het Raad kan niet de verschillenden bezwaren over artikelen 3 EVRM ten gronde analyseren, en is beperkt tot een wettelijke analyse.

Dat feit is ernstiger dat de zaak betreft een asielaanvraag, en in geval van terugkeer naar Georgië, zal de verzoekster aan slechte behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM geëxposeerd worden.

In casu, was een beroep in dringende noodzakelijkheid geen opschortend, want de dringende noodzakelijkheid niet zou herkend worden.

Immers was het terugkeer naar zijn land van herkomst niet binnen 24u van die beslissing gepland.

Bijgevolg zou het Raad geen dringende noodzakelijkheid hebben herkennen.

Meer, heeft EHRM geoordeeld dat een beroep in dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijk rechtsmiddel open is :

« 389. Or, la procédure en extrême urgence aboutit précisément à ce résultat. Le Gouvernement explique lui-même que cette procédure réduit à sa plus simple expression l'exercice des droits de la défense et l'instruction de la cause. Les arrêts dont la Cour a connaissance (paragraphes 144 et 148 ci-dessus) confirment que l'examen des griefs tirés de l'article 3 auquel procédaient certaines chambres du Conseil du contentieux des étrangers, à l'époque de l'expulsion du requérant, n'était pas complet. En effet, celles-ci limitaient leur examen à vérifier si les intéressés avaient produit la preuve concrète du caractère irréparable du préjudice pouvant résulter de la violation potentielle alléguée de l'article 3, alourdissant ainsi la charge de la preuve dans des proportions telles qu'elles faisaient obstacle à un examen au fond du risque de violation allégué. Qui plus est, quand bien même les intéressés tentaient, dans ce but, de compléter leur dossier postérieurement à l'entretien avec l'Office des étrangers, le Conseil du contentieux des étrangers ne prenait pas toujours ces éléments en compte. Les intéressés se retrouvaient ainsi empêchés d'établir le caractère défendable de leurs griefs tirés de l'article 3 de la Convention.

390. La Cour en conclut que la procédure de suspension en extrême urgence ne remplit pas les exigences de l'article 13 de la Convention. » (M.S.S. tegen België en Griekenland van 21 januari 2011 - wij onderlijnen)

Bijgevolg is geen beroep ten gonde mogelijk voor de verzoekster.

Alle die elementen toont aan dat geen daadwerkelijk rechtsmiddel open is geopend voor de verzoekster.

Bijgevolg, stelt dat een schending van artikel 13 van EVRM vast."

4.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden nu hij geen verklaringen heeft kunnen afleggen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Sinds 1 september 2013 zijn de bepalingen van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (B.S. 22 augustus 2013) van toepassing.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet.”

Het nieuwe artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 26 augustus 2013. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft conform artikel 51/8 en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet op 11 september 2013 een verklaring afgenomen van verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Verzoekers verklaring of het gehoorverslag is ondertekend door verzoeker op 11 september 2013.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conform artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet het asielverzoek dat door de gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht of er nieuwe elementen aan de orde zijn, door de asielzoeker voorgelegd, die de kans

aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij geen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan nemen zonder verzoeker te hebben gezien of gehoord merkt de Raad op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Procedurerichtlijn ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt. Opgemerkt wordt dat het 'horen' niet betekent dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van het gehoorverslag van 11 september 2013 door verzoeker blijkt dat hij weldegelijk zijn nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag op nuttige wijze kon naar vorenbrengen.

Een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat hij nieuwe elementen heeft aangehaald aangezien de nieuwe stukken dateren van na de laatste fase van de eerste asielprocedure en deze stukken aantonen dat hij een risico loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan verwerende partij, maar er wordt niet aannemelijk gemaakt dat deze de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De bewijslast ligt ter zake nochtans bij verzoeker. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat de verklaring die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft afgelegd en de brief van zijn advocaat in België steunt op elementen die verzoeker reeds naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Dit wordt niet betwist door verzoeker. De asielverklaringen van de vorige asielaanvraag werden ongeloofwaardig geacht door de commissaris-generaal. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 14 juni 2013. Verzoeker ging hiertegen niet in cassatieberoep zodat de beoordeling van het asielrelaas van de vorige asielaanvraag definitief is. De huidige verklaringen die betrekking hebben op de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van de vorige asielprocedure bevatten aldus geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Stukken die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). Naast de vaststelling door verwerende partij dat de verklaringen betrekking hebben op de verklaringen die hij reeds aflegde in het kader van de vorige asielprocedure en de vorige asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, stelt verwerende partij bovendien vast dat de e-mailberichten van zijn zus louter verklaringen betreffen van een persoon met wie hij een familiale band heeft waardoor de bewijswaarde gering is. In het licht van de vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag kunnen de e-mailberichten van zijn zus niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker betwist dit niet. Ten slotte, wat de fax van zijn advocaat in Georgië betreft, stelt verwerende partij vast dat het stuk slechts een faxkopie betreft waarvan de authenticiteit van de brief en de inhoud niet kunnen worden gecontroleerd. Bovendien kan er geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aan deze fax die uitgaat van een partij die ervoor wordt betaald om verzoekers belangen te behartigen. De advocaat maakt overigens geen enkele melding van de reden waarom de politie naar verzoeker op zoek is, noch waarom het onmogelijk zou zijn om verzoeker bescherming te bieden. De bewijskracht van dit stuk is bijgevolg zeer beperkt en maakt de kans geenszins aanzienlijk groter dat verzoeker voor internationale bescherming in

aanmerking komt. Dit wordt niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift. Deze overwegingen van de verwerende partij zijn bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het is evenmin kennelijk onredelijk of onwettig om stukken die slechts een geringe bewijswaarde hebben en tevens op geen enkele wijze afbreuk doen aan de reeds gedane vaststelling dat verzoekers verklaringen een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid vertoonden, niet te beschouwen als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat de commissaris-generaal niet de termijn van de wet om een beslissing te nemen heeft gerespecteerd.

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het asielverzoek heeft overgezonden naar de commissaris-generaal op 13 september 2013. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat voor verzoeker op vrijdag 13 september 2013 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) werd genomen. De bestreden beslissing van 18 september 2013 werd aldus binnen twee werkdagen getroffen, zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden. Bovendien, zelfs indien de bestreden beslissing niet binnen de twee werkdagen zou zijn getroffen, toont verzoeker niet aan dat de sanctie bestaat uit de inoverwegingname van de tweede asielaanvraag. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het ingeroepen middel aangezien de overschrijding van de termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers asielaanvraag in overweging moet worden genomen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden, nu de bestreden beslissing slechts het voorwerp kan zijn van een beroep tot nietigverklaring.

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de

Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Artikel 39/82, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts:

"Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.{..}"

Zoals blijkt uit voormelde bepalingen staat tegen de bestreden beslissing een annulatieberoep open, waarbij tevens de schorsing, met inbegrip van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kan gevorderd worden.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt voorts in haar overweging B.16.3:

"In de aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben."

En nog:

"B.19.1. Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens luidt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ».

B.19.2. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof, vereist artikel 13 een beroep bij een nationale instantie die zich kan uitspreken over de schending van een door het Europees Verdrag gewaarborgd recht; vervolgens moet, in het geval van een schending, die beroepsinstantie maatregelen tot herstel kunnen bevelen. Daarbij beschikken de verdragspartijen over een zekere beoordelingsvrijheid wat de wijze betreft waarop zij zich schikken naar de verplichtingen die uit artikel 13 voortvloeien (EHRM, 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, § 145; in dezelfde zin : EHRM, 18 december 1996, Aksoy t. Turkije, § 95; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk, § 122).

In zijn arrest van 5 februari 2002, Čonka t. België, formuleert het Europees Hof de draagwijdte van artikel 13 van het Europees Verdrag als volgt :

« 75. Het Hof herinnert eraan dat artikel 13 van het Verdrag het bestaan waarborgt, in het interne recht, van een rechtsmiddel dat het mogelijk maakt zich te beroepen op de rechten en vrijheden van het Verdrag zoals zij daarin verankerd kunnen zijn. Die bepaling heeft dus tot gevolg dat een intern rechtsmiddel wordt geëist waardoor de inhoud kan worden onderzocht van een ‘ verdedigbare grief ’ gegrond op het Verdrag en waardoor passend herstel kan worden verkregen. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 op de verdragsluitende Staten doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker. Het beroep dat artikel 13 voorschrijft, moet evenwel ‘ daadwerkelijk ’ zijn, zowel in de praktijk als in rechte. De ‘ daadwerkelijkheid ’ van een beroep in de zin van artikel 13 hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker. Zo ook moet de ‘ instantie ’ waarvan in die bepaling sprake is, geen gerechtelijke instantie zijn, maar dan komen haar bevoegdheden en de waarborgen die zij biedt in aanmerking om de daadwerkelijkheid te beoordelen van het voor haar ingestelde beroep. Bovendien kan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs indien geen ervan op zich volledig eraan voldoet (zie, onder vele andere, het arrest Kudła t. Polen [GK], nr. 30210/96, § 157, EHRM 2000-XI).

76. Bovendien is nog vereist dat de grief opdat artikel 13 erop kan worden toegepast, kan doorgaan als zijnde verdedigbaar (zie, mutatis mutandis, Chahal [t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, Rec. 1996-V], p. 1870, § 147). [...] ».

B.19.3. Bij de toetsing van het bestreden artikel 80 aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is gebleken dat dat artikel, in die fase van het onderzoek, de rechtzoekende niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft, en zulks zowel wanneer de Raad met volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter uitspraak doet.

Bovendien voldoet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Aldus voldoet de bestreden bepaling aan de vereisten die uit artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voortvloeien die in de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof zijn verwoord, rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of aanleiding kunnen geven tot een dergelijke schorsing.”

Gelet op voorgaande blijkt dat de annulatieprocedure bij de Raad, met inbegrip van de mogelijkheid tot vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker brengt voorts geen concrete argumenten aan tegen de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker alsnog lijkt te verwijzen naar zijn asielmotieven om een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan te tonen, faalt zijn betoog. Immers komt het aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Het louter herhalen van zijn vrees op onmenselijke behandeling volstaat niet. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus werd door de commissaris-generaal getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), hetgeen blijkens de bestreden beslissing niet het geval was.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN